

רחלי אלדין - סיפור

הסיבה השלישית היא הקללות. הן נשפכות ממנה כמו מצינור דולף – כל הזמן. לפעמים זה זרזיף מתון, למשל כשקונים אוכל, ולפעמים זה מטח. אז אני לא אומר לה. 'תם מבינים? לא צריך את זה.

אז אנחנו ממשיכים ללכת בשדה החרוך, בועטים באבנים, לא מדברים. כל אחד והאוזניות שלו. אני עושה עם הראש למעלה ולמטה, כאילו עם הקצב. אבל אין קצב. אין סוללה. השמש יוקדת כמו ביום הדין ואני מרגיש איך הזיעה שלי נוטפת במורד עמוד השידרה. אני רוצה שהשדה ייגמר, שנהיה כבר ליד הכביש, כי אפשר למצוא שם צל. אני מצטער שלא לקחתי מים. מצד שני זה היה משגע אותה. טוב שלא לקחתי מים.

הייתי חדש בשכונה, והכל הפחיד וריגש אותי. את אורי ומני סימנתי ב"מסוכנים", יגאל היה גם חבר שלהם, אבל דפוק. לא בקטע של קללה, בקטע אמיתי – כאילו הוא הפסיק את ההתפתחות המוחית שלו איפשהו בכיתה ג', והוא גם רזה וארוך, ומתנוודד כל הזמן. בבעיטה אני גומר אותו. אז הוא נייטרלי. בתנאי שהחברים שלו לא ירצו להתנקם בי עליו.

לא תכננתי לבעוט בו באמת, אבל לפעמים ממש רציתי. הוא לא היה מתייחס אליי בדרך כלל, אבל לפעמים היה אומר: "היי, גמד! מחפש את גרגמל?" ונקרע מצחוק. זה היה מעצבן כל כך! ומשפיל. הייתי ממשיך ללכת, ובראש מתאר איך אני מחטיף לו, והוא מייבב על האספלט, חבוט ופצוע, ומתחנף אליי כדי שאפסיק לבעוט בו.

היו גם אור, ואיזיק, וסהר, ודור. היו גם בנות. אבל היה עדיף שלא אתייחס אליהן, כי אז היו רומסים אותי לגמרי. לרובן בקושי הגעתי לבית השחי. וגם היו להם פצעונים שבלטו מתחת לאיפור כמו גבשושיות, וריח בושם חזק ומחניק כל כך – שהותז בשפע בשביל לחפות על ריח הזיעה שלהן. כי היה חם ומסריח. כולנו הזענו באותו קיץ.

והייתה דנה.

ודנה לא ספרה אף אחד.

נשרטתי מאיזה גבעול. זה לא כאב, אבל קצת התלכלכו לי הנייקי, והיה לי חבל. אני לא יכול להרשות לעצמי להרוס נעליים כמה שבא לי. גם ככה הרגל שלי גדלה עכשיו בתאוצה של מידה וחצי לעונה ונעליים זו הוצאה. את הנייקי קניתי לבד, חילקתי פליריים של פיצה מרציאנו בארבע שכונות, שטפתי מכוניות ועזרתי לדוד שלי בעבודות צבע. לא עבדתי בשביל נעליים, רציתי רחפן. אבל נקרעו לי הנעליים, ואמא שלי אמרה שאם אני מצליח להרוויח לבד, יהיה נחמד מצדי אם אחסוך לה קצת בהוצאות גידול הילדים. קשה לה לבד.

דנה הלכה קצת לפני, אבל בגלל האוזניות הייתי צריך לצעוק ממש: "תעצרי רגע!" היא עשתה את עצמה בהתחלה כאילו שהיא לא שמעה, אבל אחרי כמה צעדים עצרה והסתובבה אליי.

התיישבתי על אבן גדולה וניסיתי לנקות את הדם מהרגל. הוא הפסיק לזרום והתייבש במהירות על העור. הסתכלתי בייאוש על הנעליים. דנה התיישבה לידי. "הכוסשלהאמא של השמש המחורבנת הזאת" היא נחרה ומתחה את הרגליים שלה קדימה.

ביום רביעי היה שיעור ספורט. יצאנו לרוץ במגרש בית הספר, בשביל להתחמם. לבשתי תחתונים חדשים והתווית גירדה לי. ניסיתי להתעלם מהגירוד, אבל הוא הציק לי. הרגשתי איך טיפות זיעה

יורדות במורד הגב, והתווית שיגעה אותי. התחלתי לגרד תוך כדי ריצה, ויוני משקפיים התנגש בי. נפלנו שנינו, ונסדקו לו המשקפיים. התווית הפסיקה להציק לי, אבל יוני משקפיים ריסק אותי. שיפשפתי את הברכיים ואת זרוע ימין, רציתי להשתין והרגשתי איך שתי טיפות מלוחות בורחות לי. הצלחתי לעצור את הזרם, אבל פחדתי שיוני משקפיים יקום וכולם יגלו את הדליפה.

יוני משקפיים המשיך לרבוץ עליי. הוא ייבב כמו חתול פצוע וכולם הפסיקו לרוץ והתאספו סביבנו. מישהו בעט, ואבן קטנה טסה במהירות חלל לפניו שלי, זזתי כמה שיכולתי, אבל היא פגעה לי באף, והתחיל לרדת לי דם. אולי ירד לי דם מהשמש, בכלל, אבל זה כבר לא היה חשוב.

המורה, אדום מחום וכעס התגלגל אלינו כמו הר בסערה. שמעתי את הנחיריים שלו מתרחבות כשהוא צרח.

יוני משקפיים סוף סוף קם. אני לא חושב שעזרו לו, הוא בטח הסתדר לבד, ועכשיו היה תורי.

רעדתי מבושה ומפחד. המורה חשב שאני רועד מאשמה. חטפתי עונש. נשארתי בסוף היום לטאטא את המגרש.

כשיצאתי הביתה הרחובות היו ריקים. הייתי עייף, רעב ופגוע. שנאתי את בית הספר, את התלמידים והמורים. הכיתות היו מכוערות בעיניי, הכיסאות, השולחנות, הלוח – הכל היה שנוא, מנוכר ומדכא. רציתי להירדם ולקום בן שמונה-עשרה, חייל גבוה ושרירי.

ידעתי שלא אירדם עד גיל שמונה-עשרה, וגם ידעתי שלא אהיה גבוה. אף פעם. נשבה עליי רוח חמה ובכיתי.

לא שמתי לב לאורי ומני שהתעסקו במכונית החבוטה של אורי, לא שמתי לב ליגאל שהלך אחריו כבר שני רחובות בשקט, במבט שחור וחיוך רקוב.

עד שהוא נשם עליי תוך כדי דיבור לעורף. "מה, גמד, כבר לא אומרים שלום?" הקול שלו נשמע לי כמו לחישה של נחש קוברה. הבטן שלי הסתובבה, הרגשתי לחץ קצת מתחת לגרון. הידיים הגרומות והשעירות שלו החזיקו אותי בצווארון. הוא הרים אותי מהחולצה, הבהונות שלי תעו באוויר, והלחץ עלה. כיחכחתי, גוש צמיג של ליחה מילא לי את חלל הפה ולא הצלחתי לשאוף מספיק אוויר מהאף. הייתי חייב לשחרר. משכתי אל תוכי את הגוש – ככה נתתי לו תאוצה, ואז – בסילון, בזווית מדוייקת של 90 מעלות ביחס אליי, התלוי באוויר, התזתי אותו על יגאל.

הוא הרפה באחת. צנחתי על כפות הרגליים השטוחות שלי והתכוננתי לברוח. אסור היה לי לירוק על יגאל. הסתובבתי ונתקעתי באורי ומני.

הם לא דיברו הרבה. למעשה, הם לא אמרו מילה. רק בסרטים מנהלים איתך דו שיח שניה לפני שמפוצצים לך את הפרצוף. אצלינו, בשכונה האפורה הזאת, כשרוצים לכסח מכניסים מכות, לא מדברים.

הם כנראה חיכו שאיילל, שאבקש רחמים, שאתן אות של פחד או כניעה. אפילו לא גנחתי. הם חבטו בי עד שנמאס להם, ירקו עליי. קיללו את אמא, את אחותי, את הבניין שבו אנחנו גרים.

חשבתי על הנייקי, חשבתי שאצטרך לשטוף אותם היטב. אבקש מאמא שתכבס לי השרוכים. הנעליים שלי לא יצאו נקיות מהסיפור הזה.

כשהם הלכו, אחרי אינסוף של זמן, נשארתי שוכב על המדרכה, גוש בשר מדמם מקופל בתנוחה עוברית. לא ראיתי כלום, העיניים שלי היו נפוחות והפנים מלוחות ונוקשות מדם שהתחיל לקרוש. והייתי נשאר לשכב שם עד הבוקר, אם דנה לא הייתה באה.

אבל דנה באה.

שמעתי את הצעדים הכבדים שלה בנעליים הצבאיות שסחבה ממישהו. שמעתי אותה גוהרת מעליי, שמעתי אותה, והיו בקללות שלה כל כך הרבה רוך וחמלה.

היא הוציאה מהתיק שלה גופיה ובקבוק מים, התיישרה לידי על המדרכה וניקתה אותי.

היה מגע עדין כל כך לגופית הכותנה הרטובה בפניי, כאילו לא הוחזק באצבעות השמנות שלה, כאילו היה לה אכפת ממני כל כך.

הייתי נמוך, חדש, שקט ובודד בעיר הזאת.

אבל למישהו היה אכפת ממני.

עצמתי עיניים וחייכתי. בעצם, חשבתי לעצמי שאני מחייך, כי אני לא יכול לדעת איך הפנים שלי, המעוותות ממכות, התכווצו באותו מאמץ.

"שלא תעיז להירדם לי פה עכשיו, טמבל" היא סיננה, ואני צייתתי.

אחר כך היא עזרה לי לקום וגררה אותי, נתמך על הכתף שלה, עד לבית.

אמא שלי צרחה כשניכנסנו. עמדנו בפרוזדור הכניסה והיא צרחה וצרחה וצרחה. היא צרחה כשדנה הזיזה אותה וגררה אותי למקלחת, היא צרחה כשדנה ניגבה לי את הראש, צרחה כשהיא הובילה אותי לחדר השינה, צרחה כשדנה פרמה לי את שרוכי הנעליים, צרחה כשהיא השכיבה אותי במיטה וכיסתה אותי.

אמא הפסיקה לצרוח רק כשדנה יצאה מהבית.

השדה נגמר. אנחנו צריכים לחצות עכשיו את הכביש לשכונת הבלוקים.

אנחנו בתוך עיר ובתוך הטבע באותו הזמן. והעיר והטבע דוממים. גם הציפורים שעפות מעלינו מידי פעם מתעצלות לצייץ. בחום כזה רק לזבובים יש כוח, אבל למזלינו אין פה זבובים.

זה יום שני רגיל כמעט. ההבדל בין יום שני רגיל והיום הוא שאני לא בבית הספר.

לדנה לא ממש אכפת מבית ספר וחוקים וכל הזבל הזה, ככה היא אומרת.

"אז איך תמצאי עבודה? את לא מתכננת לעבוד בקיוסק של עובד עד גיל 30"

"מי מתכוון בכלל לחיות עד גיל 30" היא מתעצבנת. ואז היא אומרת "עדיף שתסתום, טמבל. לפעמים אתה מעצבן אותי, אתה יודע". ידעתי. אבל זה לא היה בכוונה. וידעתי שאעצבן אותה שוב, בלי שאשים לב. ולא דאגתי.

כי כשהיא הרימה אותי מהמדרכה, גוש בשר מדמם, נכרתה בנינו ברית.

לא באמת, בלי שבועות או מילים בכלל.

זה משהו שהרגשתי, ואני יודע שגם היא.

שלא משנה מה אני אומר – היא תהיה שם, עם הידיים השמננות שלה, הקללות הגסות, הריח של הבירה, והרוך – שהיא כלאה בתוכה, ושאז, בלי שהיא תרצה, נשפך עליי כשהייתי זרוק על המדרכה.

ובכל זאת ניסיתי לדמיין אותנו בגיל 30.

אני בטח אהיה מתכנת, ויהיה לי אוטו. אני מקווה להיות מסריח מכסף, כי אחרת אין לי שום סיכוי לבלוט בעולם שבו כולם גבוהים ממני בראש וחצי.

"מסריח מכסף" – ככה דנה קוראת לגברים המעונבים שמרצדים על מסך הטלוויזיה בקיוסק. לטלוויזיה אין רמקולים, אז אנחנו לפעמים מדובבים אותם. זה מצחיק.

- אדון יקר, אני מזמין אותך לשבת במליאת הזקנים המקריחים

- לא, לא, מצטער, אתה מסריח מכסף, ואני מעדיף לעמוד

- ואתה מסריח מזיעה. אני מכריז על סוף הדיונים. לכו הביתה, פראירים.

אנחנו לא יכולים להמשיך עם הדיבוב כי אנחנו מתפקעים מצחוק.

האנשים שבאים לקנות סיגריות וקולה קוטעים לנו לפעמים את הרצף. לפעמים דנה מקללת אותם כשהם יוצאים ולא שומעים, אבל כשהם עומדים מולה בקופה היא מחייכת, ויש לה גומות יפות כל כך.

ואני מסתכל עליה, היא הולכת לפני, היא כבר חוצה את הכביש.

היא תגיע ראשונה לבלוקים. אבל היא לא תיכנס. היא תחכה לי ליד הדלת.

אני אגיע ראשון לגיל 30.

החופש הגדול התחיל, ועוד לא מצאתי עבודה. הייתי מסתובב מצוברח בבית כל הבוקר, ואחר כך יוצא לשוטט.

דנה נסעה לאבא שלה לתל אביב, ולא היה לי מה לעשות בקיוסק בלעדיה. ככה עברו שלושה ימים.

אמא הייתה חוזרת עייפה מהעבודה, ומייד הולכת לנוח. כשהיא הייתה קמה היינו אוכלים ארוחת ערב יחד. לפעמים יעל הייתה אוכלת איתנו, אבל רוב הזמן היא הייתה סגורה בחדר לבד, או הולכת לישון אצל חברה.

ארוחת הערב היו בסדר. במיוחד העוגיות עם התה. הייתי מעדיף שוקו, אבל הייתי כבר גדול מידי לזה, ואמא ידעה. אולי היא הייתה מתאכזבת אם הייתי אומר לה שאני רוצה שוקו, כי היא רוצה שיהיה כבר סוף סוף גבר בבית. אי אפשר לשתות שוקו ולהיות הגבר של הבית באותו הזמן.

אחרי ארוחת הערב אמא הייתה הולכת להתעסק בעניינים של הבית, ואני הייתי מתיישב מול המחשב, כדי לא להסתובב לה בין הרגליים, ככה היא אומרת אם אני הולך אחריה ומדבר איתה כשהיא מנקה או עושה דברים אחרים של אמהות.

וגם ככה הייתי צריך להתרגל לאהוב את המחשב, ככה יהיה לי קל יותר להיות מתכנת.

קצת קשה לאהוב מחשב בלי משחקים ובלי אינטרנט. אבל ככה למדתי לתכנת משחקים.

המשחקים שתיכנתתי היו פשוטים, "נחש" ו"פקמן". אמא שלי נהנית לשחק בהם, היא שיחקה בהם כשהייתה בגילי, ככה היא אומרת. אותי הם משעממים די מהר.

ביום השלישי צילצל הטלפון.

רצתי אליו, למרות שלא היה מישהו בבית בשביל לעקוף אותי.

ידעתי שזו דנה.

זאת הייתה דנה.

"מה, טמבל, אתה בבית?"

ברור שאני בבית. עניתי לה לטלפון הביתי. "איך בתל אביב? את הולכת לים?"

"אבא שלי הציע שתצטרף, אם בא לך. הוא עסוק עם החברה הסתומה שלו, אז מתאים לו שתעסיק אותי"

אני לא מאמין למה שאני שומע!

אני זוהר משמחה! אני חושב שהנברשות מחזירות אור ממני, מרוב שאני בוהק!

אני שותק לרגע.

"ושלא תתעסק איתי, הבנת? אם נראה לך ששמים בגד ים ומותר להתעסק אתה חי בסרט. אתה שם, טמבל?"

"כן. אני חושב שאני יכול לבוא" אני עונה, והקול שלי צרוד מאושר.

"אז נפגוש אותך בתחנה מרכזית מחר. תגיד לאמא שלך שתדבר עם אבא שלי" היא מכתיבה לי את המספר הנייד של אבא שלה, ואני רושם ביד רועדת בעיפרון על הקיר שליד הטלפון. אבל אני לא צריך לרשום. אני זוכר את כל המספר בעל פה. מהספרה הראשונה.

זה האחד משנים עשר המספרים שאני אזכור בעל פה כל החיים.

אני מסתכל על דנה מאחור. השיער שלה ארוך וצבעוני. קווצות בלונדיניות, קווצות וורודות, ובניהן גם השיער החום שלה. חום כמו דבש ושוקולד. אני אוהב איך שהשמש משחקת בו, מאירה אותו בבת אחת, או קווצות קווצות לפי תור. נראה כאילו אפשר להסתנוור ממנו. היום הוא קלוע בצמה, אבל שיערות סוררות קופצות לצדדים.

מה חשבתם, שלדנה יהיו שיערות ממשומעות?

תיק הגב הקטן שלה מלא בסיכות עגולות צבעוניות. יש עליהם ציורים של שפתיים וסמלים של להקות שאני לא מכיר. פתאום אני מבין שאף פעם לא שמעתי מה יש לה באוזניות.

אני אפילו לא יודע איזו מוזיקה היא אוהבת.

איך לא הספקתי לשאול אותה עד עכשיו? אני שואל. אבל היא לא שומעת, והיא גם קצת רחוקה. אני רץ קצת. רץ בכאילו, שלא תחשוב שאני רץ במיוחד בשבילה. אני נוגע לה בכתף והיא מסתובבת ומוציאה אוזניה אחת. "מה?"

"מה את שומעת?"

"את קיס. מכיר?"

אני מנענע לשלילה.

"למה שתכיר? הם זקנים. הם הופיעו לפני שנולדנו".

קצת מוזר לי לחשוב שדווקא דנה תאהב מוזיקה קלאסית. "כמו מוצארט, את מתכוונת?"

היא מתלבטת לרגע אם להתעצבן עליי אבל היא לא מצליחה, היא מתפקעת מצחוק.

"כן, בדיוק כמו מוצארט!" אני לא יודע למה זה מצחיק אותה כל כך, אבל אותי זה נורא משמח. אני מצטרף לצחוק שלה.

אני אוהב לשמוע את מוצארט כשאני מבקר אצל סבא וסבתא. יש להם בבית ריח של עץ לימון ועוגיות חמאה. וזה מה שמוצארט בטח הריח כשהוא כתב את המנגינות שלו.

דנה דוחפת לי לאזניים את האוזניות שלה.

זה אפילו לא דומה למוצארט.

המוזיקה רועשת, לא קיצבית מידי אבל כוחנית. הזמר צורח באנגלית "We're living in sin in a Holiday Inn" ואני אוהב את זה. לא כמו שאני אוהב מוזיקה קלאסית, אולי יותר כמו שאני אוהב את הצמה של דנה.

המוזיקה משוגעת כמוה, וחזקה. אני עוצם עיניים ומתעטף בה. ושוכח שאני באמצע הכביש.

דנה דוחפת אותי עד שאנחנו מסיימים לחצות אותו. מכונות חורקות סביבנו, אנחנו מרימים ידיים ומניפים אצבעות משולשות. הנהגים עייפים מידי לריב איתנו ביום חם כל כך וממשיכים בנסיעה.

דנה לוקחת ממני את האוזניות, ואני מחזיר את שלי. ומקשיב לשקט.

אני חושב שהיינו כל כך דומים באותה דקה על הכביש, עם השיר של קיס באוזניים שלי ובלב של דנה, עם הידיים המונפות, מאוחדים נגד כל העולם עם כל המכונות הצופרות והחורקות שלנו.

היינו קבוצה, ליגה מנצחת של שניים. היינו אותו הדבר.

ושניה אחר כך המשכנו לתוך שכונת הבלוקים כמו קודם, שונים. בגובה, בתספורת, בבגדים, ובחומר שממנו עשויות המחשבות שלנו.

זה מוזר, הרגעים האלו, בהם אדם אחר הוא לפתע חלק ממך – חלק שאתה יכול להישבע שמרגיש בדיוק את אותו הדבר כמוך, ורגע לפני – וגם רגע אחרי אתם שוב נפרדים. שונים עד לעומק הכליות. זרים.

אנחנו זרים רב הזמן, ואנחנו רוב הזמן ביחד. ושנינו רוצים להיות ביחד, ככה נוח לנו וטוב. אבל למה?

אני יכול לומר למה אני רוצה להיות עם דנה, אבל אני לא יכול אפילו לנחש למה היא בחרה להיות חברה שלי.

אני נמוך, ויש לי פלטפוס. דנה שמנה ועצבנית. אולי כל אחד מאיתנו דפוק קצת בצורה משלו, וזה מה שגורם לנו להרגיש נוח ביחד.

זה נחמד, שיש לך חבר. דנה היא החבר הכי טוב שלי, והיחיד. אפילו שהיא בת.

באותו הרגע שהנחתי את שפופרת הטלפון רצתי לחדר לארוז. דחפתי לתיק את שני בגדי הים שלי, מגבות, גרביים, תחתונים, דאודורנט, קרם הגנה, שלוש חולצות ושני שורטים. ואז עמדתי באמצע החדר וחשבתי מה עוד לקחת.

רציתי להביא משהו לדנה.

היו לי 47 שקלים. זה כל מה שהצלחתי לנער מקופסת הפח.

לא הרבה, ויכולתי להרוויח עוד ולקנות נעליים לחורף. קיץ זה זמן טוב להרוויח.

אבל הייתי חייב להביא משהו לדנה.

במרכז, לא רחוק מהקיוסק הייתה חנות תקליטים וכל מיני דברים של פעם, כולל פוסטרים ומדבקות וכל מיני קישקושים שהיו באופנה לפני שנולדתי. מישהו בטח אוהב את זה.

בדברים עתיקים כל כך אני בטוח אמצא משהו של קיס.

המוכר הראה לי צעיף וסיכה. הוא רצה על שניהם ביחד 70 ₪. "הסיכה במתנה, ממני" הוא קרץ.

לא היה לי מספיק, אז לקחתי רק את הסיכה. היא עלתה 20.

נשארתי עם עודף והרגשתי קצת קמצן.

דחפתי את הסיכה עמוק בכיס ורצתי מתנשם הביתה. אמא צריכה לחזור כל רגע, ואני חייב שהיא תתקשר דחוף לאבא של דנה בתל אביב!

למחרת ב-12 בצהריים בדיוק דנה, ואבא שלה, וחברה שלו חיכו לי מחוץ לתחנה המרכזית, בקומה רביעית, על רחוב לוינסקי. נסענו באוטו היפה של אבא של דנה, וחברה שלו ניסתה כל הזמן לדובב אותנו.

היא שאלה שאלות חביבות על בית הספר ועל שעות הפנאי. דנה הייתה עם אוזניות, אז היא לא שמעה, ואני פחדתי לענות תשובה שגויה, ובעיקר משכתי בכתפיים. בסוף נמאס לה לשאול. היא הסתובבה קדימה והמשיכה ללעוס את המסטיק שלה בשקט. עד סוף הנסיעה אף אחד לא דיבר, וזה היה טוב.

הבית של אבא של דנה היה ענק! היו בו שתי קומות, ובקומה השניה היה החדר שלי.

אף פעם לא היה לי חדר ענק כל כך! המיטה הייתה ענקית ורכה, הקירות היו ריקים, חוץ משתי תמונות ענקיות שנראו כמו תפזורת של צורות – וזה היה יפה, ומואר, ושמח!

שמתי את התיק בפינה וירדתי לקומה הראשונה. אכלנו פיצה ופופקורן, וראינו טלוויזיה עד הערב.

ובערב, כשהחום קצת שיחרר, וכבר לא הייתה שמש מסוכנת, נסענו לים.

לא הייתי בים כבר שנתיים!

רצנו עם דנה לתוך הגלים, והמים חיבקו אותנו. קפצנו, השפרצנו, הראיתי לה איך אני שוחה על הבטן ועל הגב, היא ידעה בקושי לצוף. והרגשתי כמו אלוף.

ניסיתי ללמד את דנה לשחות, וקצת הצלחתי. אבל היא השפריצה כל הזמן מים לכל הכיוונים. העיניים שלי שרפו, אבל לא היה אכפת לי. היינו מאושרים!

אני חושב שזו הפעם הראשונה שהיינו מאושרים מאז שעברתי דירה לשכונה שלה.

לא רציתי שהיום הזה יגמר, אבל כל כך רציתי שכבר יגיע יום המחר עם הבוקר התל אביבי שלו, שהרגשתי קרוע מעונג מבפנים.

בלילה התהפכתי והתהפכתי במיטה הענקית. חשבתי על אמא ועל יעל. הצטערתי בשבילן שהן לא פה איתי. מחר נלך לקולנוע, ונראה סרט אימה בתלת מימד. הלוואי שהייתי יכול לדחוף את הלילה שיזוז כבר.

כנראה שקצת נרדמתי, כי שמונה דקות אחרי אחת בלילה הרגשתי דחיפה בכתף. ואחר כך נמשכה ממני השמיכה. התיישבתי וכיווצתי את הבריכים לבטן. הייתי עם תחתונים וגרביים, ופתאום היה קריר קצת. דנה דיברה בלחש, כדי לא להעיר את אבא שלה שישן בחדר ליד: "בוא כבר, טמבל" יצאנו בשקט מהבית ועלינו בסולם חלוד אל הגג.

דנה פרשה שמיכת צמר דוקרת והביאה לי בקבוק בירה. ביד אחת היא החזיקה בקבוק משלה, בשנייה סיגריה. אף פעם לא שתיתי בירה לפני. היה לה טעם מר.

ישבנו על הגג ולא דיברנו.

אני חושב שדחפנו את הלילה, כי לא שמנו לב שהגיע הבוקר, עד שאבא של דנה מצא והעיר אותנו. הוא ראה את הבקבוקים הריקים לידינו, אבל לא כעס. לא ידעתי אם בכלל היה אכפת לו.

הוא מיהר לעבודה זריז אותנו להתלבש מהר. קיבלנו ממנו כסף לפלאפל, שתייה וממתקים, הוא הושיב אותנו על מונית, ושוב נסענו לים.

אחרי העבודה הוא אסף אותנו ונסענו לקולנוע.

אפילו שמרחתי קרם הגנה נשרפו לי קצת הכתפיים. אבל זה לא היה נורא כל כך. דנה לא מרחה שום קרם ולא נשרפה. היא השתזפה מהר כל כך, והשיניים שלה היו לבנות כל כך, והשיער שלה הבריק בשמש ובמים, והייתי מאושר.

בשכונה של הבלוקים גרים שני ילדים מהכיתה שלי וסבתא של דנה.

לפעמים דנה ואמא שלה היו רבות, ואז אחת מהן הייתה הולכת לישון אצל הסבתא. והן רבו רוב הזמן.

אני חושב שעם אמא שלי אי אפשר לריב. אפילו יעל לא מצליחה לריב איתה.

אמא שלי לא שמה לב כשמנסים לעצבן אותה. היא עצבנית רק מעצמה ומהדברים שקורים לה בעבודה. בבית, אם היא לא חושבת על עבודה היא די רגועה. חוץ מזה היא אוהבת אותנו, ואנחנו אוהבים אותה. ואנחנו לא מסתירים את זה, אפילו שזה מביך לפעמים, שהיא מחבבת אותי באמצע הרחוב.

אמא שלי יפה. היא רזה מאוד, ויש לה קמטים סביב העיניים, במיוחד כשהיא מחייכת אליי. ויש לה קול רך, כמו עוגת גבינה. אומרים שגברים בוחרים נשים שמזכירות את אמא שלהם. אבל זה בטח לא תמיד נכון.

כי אני בוחר את דנה. אני לא אומר לה את זה, ויש לי שלוש סיבות טובות לשמור את זה בסוד בינתיים.

הקול של דנה לא רך. הוא גרוס כמו פירורי עוגייה יבשה. היא גם לא רזה בכלל, ואם היא תאהב אותי היא תסתיר את זה בכל הכוח. אני לא יכול לדמיין את דנה מחבבת אותי באמצע הרחוב.

אולי כשנגדל גם לדנה יהיו קמטים סביב העיניים. אבל גם את זה קשה לתאר.

אני לא יכול לדמיין טוב את דנה כאילו היא אישה מבוגרת. אני בקושי מצליח לדמיין את עצמי מתכנת.

אני בכלל לא טוב בדמיונות. וזה מה שטוב בי, אני חושב. מי שמדמיין יותר מידי דברים בסוף יכול להתאכזב, כשיקרו דברים הפוכים מהדמיון שלו.

אני לא אוהב להתאכזב או לטעות. לכן אני שותק רוב הזמן, בשביל לא להגיד את הדבר הלא נכון. כשאתה אומר דברים לא נכונים אנשים יכולים לחשוב שאתה טיפש. ואני שונא להיראות טיפש.

דנה קוראת לי טמבל, אבל היא חושבת שאני הכי חכם מכל הבנים והבנות בשכונה. היא אמרה את זה לאמא שלה, כשהן רבו. היא ממש צרחה את זה, והייתי מתחת לבית שלה, ושמעתי.

לא אמרתי לה ששמעתי, ככה יותר טוב.

חזרנו מתל אביב אחרי חמישה ימים. נסענו יחד באוטובוס, והחזקתי לה את היד חלק מהדרך, עד שהידיים שלנו התחילו להזיע, ואז היא משכה את היד שלה.

נזכרתי בסיכה. היא הייתה בכיס של המכנסיים שלבשתי. הייתי צריך לתת לה אותה, אבל התביישתי, ולא ידעתי מה לומר.

פתאום בכלל לא הייתי בטוח שהיא תשמח לקבל אותה. אולי היא בכלל תתאכזב? אולי הייתי צריך לקנות את הצעיף במקום?

ידעתי שלא יכולתי לקנות את הצעיף, אבל זה לא ניחם אותי. הסתכלנו בחלון על הנוף שנסע אחורה ושרקנו בשקט.

כשהגעתי הביתה אמא כבר חיכתה לי. "השתזפת, יאירי! ואני חושבת שגם גבהת קצת!" היא חיבקה אותי, ואני נלחצתי אל חולצת הטריקו הרכה שלה, והרחתי את הריח שלה, והידיים של אמא שיחקו לי בשיערות, וזה היה נחמד, לחזור הביתה.

לא נחמד כמו שהיה בים, נחמד ונעים בדרך אחרת.

חשבתי שיכול להיות נעים בכל כך הרבה דרכים ובכל כך הרבה מקומות ועם כל כך הרבה אנשים, וחשבתי שאם נהיה עם מי שהכי נעים לנו איתו, במקום הנעים ביותר בעולם – נוכל להתפוצץ מרוב עוגג. חייכתי לתוך הכתפיים הרכות של אמא ונגררתי אחריה אל המטבח, שם היא הפעילה קומקום, והתכווננו לזמן התה של הערב.

בלילה ישנתי טוב וחזק, כי דנה אומרת שהיא זרקה אולי שלושים אבני חצץ לחלון שלי עד שהתעוררתי.

הוצאתי את הפרצוף הישנוני שלי מהחלון ושאלתי בצעקת-לחישה "השתגעת? למה את לא ישנה?" היא איימה לזרוק עלי אבן חצץ נוספת אם אני לא מתלבש ויורד למטה תוך שתי דקות.

תוך שתי דקות הייתי ער לחלוטין, והייתי למטה, לידה.

"בוא", היא אמרה בקול הגרוס שלה "הגיע הזמן לנקום".

הבלוק השביעי ברחוב הוא הבלוק שאליו אנחנו הולכים. הוא בנוי על עמודים, ובניהם מתוח ברזנט ירוק. אנחנו שומעים קולות של אנשים שיושבים שם.

אני מבקש ממך לעצור לפני שניכנס.

מבקש בלחש.

ואת עוצרת. את שומעת אותי מבעד לאזניות.

אני מתקרב אלייך, מוציא את הסיכה מהכיס שלי ומצמיד אותה בזהירות על תיק הגב שלך.

את לא אומרת כלום. כאילו שלא אכפת לך.

אבל אכפת לך, כי את מסמיקה. רואים את זה מבעד לשיזוף. ואת חושפת שיניים ישרות ולבנות בחצי חיוך, לשבריר של רגע.

עכשיו אנחנו צריכים להיכנס.

עכשיו זה הזמן להגיד לך.

אבל יש לי סיבות לשתוק.

הסיבה השנייה היא שאני נמוך. ואם נלך יחד, נחזיק ידיים, ואת תהיי גדולה כל כך, ואני נמוך כל כך – יצחקו עלינו. אני לא יכול לסבול שצוחקים עליי. ויצחקו גם עלייך – ובזה אני לא אוכל לעמוד. אני חייב לגבוה קצת לפני שאוכל לומר לך.

והסיבה הראשונה היא...

היא מעבר לברזנט.

אנחנו חוצים אותו. עוברים בין בליל האנשים. והריח הכבד של האוכל שהם לועסים תוך כדי דיבור.

הם לא מתייחסים אלינו. אחותי ניגשת אליי, אבל אני ממשיך ללכת.

אנחנו נכנסים לבניין ועולים לבית של סבתא שלך.

את נכנסת ראשונה.

אחר כך אני פותח את הדלת ונכנס גם.

"לאן אנחנו הולכים?" אני עירני לגמרי עכשיו, אנחנו הולכים מהר, אבל אני חייב לדעת לאן, ולמה, ולמה עכשיו.

"הבניזונות מסטולים לגמרי. אנחנו הולכים לשרוף להם את האוטו המזורגג שלהם. שלא יתעסקו איתך, 'בנת?'"

הבנתי.

זה מצא חן בעיניי, כי דנה רוצה שננקום על המכות שהם הכניסו לי, ולא מצא חן בעיניי כי זה היה מסוכן מידי.

ולא חוקי.

ואני רוצה להיות מתכנת, לא עברין. אני פוחד מעבריינים.

אני מעדיף לשכוח מהמכות. לא אכפת לי. זה נגמר. למה צריך לטפל בזה דווקא עכשיו?

אבל עוד יותר פחדתי לסרב לדנה. הלכתי אחריה, והבטן שלי התהפכה משמחה ומפחד.

עכשיו שמתי לב שהיא סוחבת מיכל מלא בנוזל. נוזל דליק, כנראה.

"בא לי סיגריה" היא אומרת, ואני רועד מהקרוסוליים ועד קצה הקרקפת.

סוף אוגוסט, ואני רועד מצמרמורות קרות.

הרכב האדום החבוט חנה בסוף הכביש, ליד שדה הקוצים.

האורות בכל הבניינים שסביב היו כבויים, והיינו היחידים ברחוב.

חשבנו שאנחנו היחידים ברחוב.

דנה התחילה לשפוך את הנוזל סביב הרכב. הוא פכפך בלחש, כאילו גם לא רצה להעיר אף אחד. והיה לו ריח רע.

"זה ממש מסריח" גנחתי, ודנה כאילו לא הרגישה בכך.

"אז תתרחק קצת, יאיר, תנשום אוויר צח".

היה מוזר לשמוע אותה קוראת בשם שלי, היה מוזר שהיא לא קיללה. היה בפקודה שלה נים דקיק של רוך. היא ידעה מה היא עושה, וידעה מה אני צריך לעשות, וזה הרגיע אותי.

אבל זו הייתה פקודה, וזאתי אחורה. הריח היה פחות גרוע, אבל עדיין מורגש. עקבתי אחריה, מסתובבת עם המיכל סביב הרכב, מרוקנת אותו באיטיות, ולא ידעתי מה התפקיד שלי בכל הסיפור.

ואז יגאל הגיח.

הוא היה דפוק, והוא אהב להתגנב.

אני לא יודע כמה זמן הוא היה בסביבה, אני לא יודע מה הוא הספיק לראות, ומה הצליח להבין. הוא רץ אל דנה והתחיל לצעוק. היא הסתכלה עליו במבט מאובן, והוא השתתק. הוא המשיך להתקרב אליה, ואני המשכתי לעמוד באותו המקום, בעמדת תצפית, לא שומע מה הם אומרים אחד לשנייה, ממוסמר לכביש בלי יכולת אפילו למצמץ.

הם שקטים מאוד, מנופפים בידיים, מתלחששים.

ואז הכל קורה מהר כל כך, כאילו חסר חלק. החלקים שלפני ואחרי קיימים, אבל משהו באמצע מחליק בזריזות.

יגאל מוציא סיגריה, דנה מניפה את היד שלה, הוא מספיק להצית גפרור, והגפרור נופל.

אם זה לא היה שדה קוצים,

אם האוויר היה קר, אם היה נובמבר או פברואר, אם לא היה את הנוזל המקולל הזה, אם לא הייתי מתעורר מאבני החץ, אם לא הייתי חוטף מכות, אם דנה לא הייתה אוספת אותי, אם לא היינו עוברים לשכונה המחורבנת הזאת...

הרבה "אימים" חודרים אליי כמו רוח פרצים ומשתוללים בי.

אני צורח

והאש צורחת

וסירנות צורחות
ויגאל צורח ומתגלגל על הכביש

ודנה לא צורחת.

והרכב קופץ לשמיים ונוחת – כמו בסרט

ויש פיצוץ אדיר

והדף

ואני מרחף

והסירנות מרחפות

והשיניים הלבנות של דנה מרחפות בחצי חיוך

ורעש בלתי נסבל

ואז שקט.

את סבתא שלך אני רואה עוד מהדלת. היא מסתכלת עליי בעצב. את עומדת לידי, אבל היא לא מתייחסת אלייך.

אני ניגש אליה, והיא מושיטה לי יד, לוחצת אותה ברפיון ומסמנת לי עם הראש לשבת לידה. אחר כך אני רואה את אבא שלך, ליד אמא שלך. את חברה שלו אני לא רואה. אולי היא לא פה בכלל.

אני מסתכל עלייך. את ממשיכה לעמוד.

אני מסתכל סביב, אף אחד מכל האנשים שבחדר לא מציע לך לשבת ואפילו לא מסתכל עלייך. אני לא יכול לשבת כשאת ממשיכה לעמוד.

אני הולך לפינת החדר, התיק שלך תלוי שם.

מוזר, כי זה אומר שיש לך שני תיקים זהים. אני בוחן אותו מקרוב. גם הסיכות זהות. אני נוגע בהן – כולן חוץ מזו שהצמדתי לפני שנכנסו.

את מחייכת אליי, ואני פוחד לחייך חזרה. אני שוב רועד.

יעל ואמא גם פה. אמא מחבקת אותי.

יעל עומדת ליד אמא ושוקת. מסתכלת על הריצפה.

"זאת יעל, אחותי. אני חושב שאף פעם לא ניפגשת איתה ממש, זתאומרת לא דיברתן" אני אומר לך.

"מה?" שואלת אמא

"מה?" שואלת יעל

"כלום" אני עונה.

הן לא רואות אותך. וזה מוזר.

אמא מנגבת לי זיעה מהמצח. היא מחליטה יחד עם יעל שכדאי שנזוז.

אנחנו חוצים את נחשול האנשים שמצטופפים עד הפתח, שמסתובבים לנו בין הרגליים.

את נשארתי לעמוד ליד סבתא שלך. אני מסתובב, את מנופפת לי, ואני מנופף לך חזרה.

סבתא שלך מושכת בכתפיה, ולבסוף מנופפת גם, חצי נפנוף, לא בטוח בכוונתו, כאילו היא מחזירה לי את הנפנוף שלי אלייך.

אני אמא ויעל יורדים קומה וחצי. מתחילים ללכת לאט לכיוון הכביש, שם נתפוס מונית וניסע, כי אמא לא מאמינה שאצליח לעשות את הדרך ברגל.

הדרך לפה הייתה קלה יותר, כי הלכנו יחד.

הגוף כבד כל כך לרגליים עכשיו, ואני ממשיך להזיע.

משהו נתקע לי בסוליה, יעל מתכופפת ומרימה את זה. זו הסיכה.

היא משליכה אותה לכיוון האשפה ואנחנו חוזרים הביתה.